

20.5.2016

עיתון 34

אתה לי ארץ

מילים: יורם טהרלב

לחן: נורית הירש

אני פוסעת חרש בשבילך
אני נוגעת בעשבי הזמן ,
אני לומדת את כל משעולך
חונה ליד כל מעין .

אני הולכת במסע אליך
האדמה עיקשת וצרובה ,
אני לאט פורחת בין סלעיך
כמו איילה תועה בערבה .

אני יודעת עוד רבה הדרך
אבל אלך בה עד יכלה כוחי .
אתה לי ארץ אבודה לנצח
אך שורשיך כבר בתוך תוכי .

תן לי זמן, הושט לי יד ,
עד נגלה ביחד את הארץ .
אני יודעת עוד רבה הדרך ,
אך שורשיך כבר בתוך תוכי .

אני מוצאת במסתרי החורש
פינות בן לא דרכה עוד אהבה
ובצילן אפול מוכת סחרחורת ,
הזאת הארץ הטובה ?

משולחן הוועד:

קשר, וועד תושבים

החל מיום שלישי הקרוב ה 24 למאי בין השעות 18:00 – 20:00 ולאחר מכן בכל יום שלישי בשבוע, יקיים הוועד המקומי **שעתיים שבועיות אשר תהינה פתוחות ומזומנות לציבור הרחב**, בשעתיים אלו יוכל כל תושב להיפגש איתנו, לשאול שאלות, להעלות נושאים וללבן סוגיות אשר נמצאות ברומו של יום.

קבלת הקהל תהייה בחדר הישיבות ליד תאי הדואר.

להתראות, הוועד המקומי חרב לאת.

אנו מקבלים למייל הועד תגובות מאירועים שונים הקורים במושב. תגובות שאנו מקבלים לעיתים תכופות הנוגעות לעיתון - אנו שבים ומזכירים עורכת העיתון היא עירית בן חיים ולא הועד המקומי. לכן כל הקרדיט הוא של העורכת. קבלנו הרבה מאד תגובות נלהבות על מסיבת יום העצמאות שהיתה וכדי שכל העוסקים במלאכה ושאר התושבים ידעו על כך נשמח מאד שיפורסמו בעתון .

יום העצמאות:

"צוות אנשי חרב לאת המובחר!"

אמנם לא נטלתי חלק בארגון/הכנות / ביצוע בפועל של הפקת אירועי יום הזיכרון והעצמאות בכפר וזאת מפאת מחויבויותי המקצועיות (בתוקף תפקידי כמנהל כפר הרא"ה), אבל הדבר לא פותר אותי מלנצל במה תקשורתית זו מלשבח את כל מי שנטל חלק, השקיע ועזר בהבאת מארג הפעילויות ביום העצמאות לידי ביצוע מושלם. הדבר לא מובן מאליו! והלוואי שבעתיד יצטרפו לעשייה מבורכת זו תושבים נוספים מבני הכפר. על אנשים שכאלו כתוב במקורות " ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלוהים."

לגילת, שאפו גדול על ההתמדה, הנחישות ואיכות הביצוע בהוצאת העיתון השבועי המושקע.

שבת שלום, וסוף שבוע רגוע ושליו". איתן קופפרברג.

ברצוני ל"פרגן" לוועדת התרבות ולכל מי שנטל חלק במסיבת יום העצמאות.

היה מאוד יפה, עשיר ושונה משנים קודמות.

נהניתי מאוד!! דורית פרס.

תודות מעודכנות לצוות החג:

צוות- עידן טל, ערן בן סימון, בבי סיני בן סימון, חן סיני בנטל, סיוון מזרחי (מלול), שרית לב רם (לבקוביץ), יעל הורוביץ, יעלי דורון בנטוב.

ועוד נמשכת השרשרת -רון וחננאל נחשון, גיא בנטל, גיא בן חיים, קרן אור, ירדן רביב, תמיר פרחי, עומר נאור, שי ענת וגל רונן, שי רהב, יוגב אקרמן, אורי נאהרי, אופיר נהארי, יוסי בר, רוני צבר, רונית צבר, אלי מזרחי, ירון בנטל, איתי ברנע, עירית בן חיים, סהר בן דור, צוות הכפריה (אייל, דובי ויעל), אלון וולף, ישראל אינסלר, שלומית זזיו הורוביץ, דן סלומון (שערך את הסרט), גדי ורונית סיוון, ניבי זאבי, המחוללות- גלה סבג, לי-ים סבג, טאי שוחט, אביב בנטל, נוגה נאהרי, ליה נאהרי, ליה ברנר. בהפקת אוהד שוחט.

כנראה שנדרש כבר שלט להפיק צרכ אדואל....

ברכות לשחר בר שזכה עם קבוצת כדור העף של בית שחר מעין-שחר באליפות המדינה.

שריינו את ה 14/7 לילה לבן מגיע...

סיפורי ראשית המושב / אילן זיגמן

בשנת 2004 במלאת לכפרינו 57 שנים, העלה אילן זיגמן על הכתב את "ההיסטוריה" של חרב לאת.

אילן מראשוני חרב לאת הצטרף ליישוב המתהווה בתחילת 1948. בשנותיו הראשונות של היישוב שימש אילן כמזכיר חוץ של הכפר.

מאת: אילן זיגמן

מחרב.....

בשנת 1956 עם קליטתם של הקבוצה השלישית בכפר "שלב ג" הושלם החלום ציוני . החברים "החדשים" משלב ג' עלו ארצה מכל קצוות תבל. בן החברים הייתה קבוצה גדולה של עולי מרוקו אשר מהרגע הראשון השתלבו לחלוטין בכפר ובחברה. היו קשיי שפה אבל התברר שיש קירבה בין האידיש והצרפתית או המרוקאית ו"העניינים" הסתדרו על הצד הטוב ביותר. עם הזמן כולם למדו עברית והקשר הכי התחזק דרך הילדים. הם שיחקו ולמדו ביחד וחזקו את החברה כולה.

בשנות החמישים חיפשנו דרך לחסוך בהוצאות בכל דרך אפשרית פרט למזכיר החוץ היה עוד פקיד באגודה ששימש "כל-בו" לכל דבר. היה זה ד"ר הלמטש. אדם נמוך קומה, ממושקף מבוגר, שישב בתחנת הנשק הקטנה שגודל 2X2 מטר ועסק בהנהלת החשבונות ובמזכירות פנים. כיסיו תמיד היו מלאים בסוכריות וכל ילד שפגש היה זוכה הסוכרייה. ד"ר הלמטש לא ראה כל כך טוב וגם לא שמע כל כך טוב וכל דבר היית צריך להסביר פעמיים עד שהבין בדיוק על מה מדובר. ד"ר הלמטש היה אדם חכם, משכיל, אציל בהליכותיו ומלא רצון טוב. הנהלת החשבונות הייתה תמיד בפיגור אבל הוא זכר את כל הפרטים בראש. באחד הימים ניקבעה ביקורת של מס הכנסה ופקיד מס הכנסה בא לכפר כדי לבדוק את הספרים. לאחר שישב כל היום במשרד נפגשתי עם אותו פקיד במשרדי מס הכנסה בנתניה חושש מהביקורת. ביקשתי מראש את סליחתו על כך שאין לנו כוח עבודה טוב יותר. אמרתי לו שבהמשך בוודאי נחליף אותו. הוא חיך ואמר לי שבמקומי לא היה מחליף את ד"ר הלמטש, כי עם כל הזמן שהוא השקיע הוא לא הצליח להבין כלום.

בשלב ג' הצטרפו לכפר עולים ממרוקו, המשפחות אלקיים, זגורי, פרץ, עמר, וקנין, וכן ילידי הארץ או ותיקים וסרמן בן ארצי וישניצקי קלינבוים. בקיצור קיבוץ גלויות. עם הזמן, היו חברים שעזבו ומכרו את זכויותיהם לחדשים שבאו במקומם וכך נוספו משפחות מהסביבה כמו עמר, חג'בי, מליחי, סיני, בלאו, שני, בן דוד, אבידור, גל, שוחט, ברנע ואחרים.

היום השתנה הנוף ומשקים עברו מיד ליד. הרבה ילדים נוספו, חרב לאת של היום לא דומה כלל לכפר הקטן של אתמול. נשארה נוסטלגיה לימים עברו. ונזכרתי באימרה שנהגו לומר לאחר מלחמת העולם השנייה כשארצות עברו למשטר הקומוניסטי: "היה יותר טוב כשהיה יותר גרוע" האם כך? ללא צל של ספק כי באדמות הכפר היו ישובים שקדמו לנו. עם התמוטטות הבאר בשנת 1951 קדחנו באר חדשה ובשאיבת הניסיון, לאחר שהמים שטפו את

האדמה, התגלו לעינינו כדים גדולים מתקופות עבר קבורות באדמה. למעשה כל הגבעה זרועה בחרסים המעידים על ישוב קדום.

באחד מהחרישים הראשונים בכפר, החליקה סכין המחרשה על אבן ארוכה אשר הייתה קבורה באדמה. לאחר עבודת חפירה בידיים התגלה קבר עם שלד עצמות. החבר שהיה דתי רץ לקבל עצה מהרב שאול ישראלי הרב של מכפר הרא"ה מה לעשות בשלד? הרב בירר לאיזה כיוון פנה ראש השלד והתברר שפניו היו לירושלים. אז קבע הרב שישנה אפשרות שמדובר ביהודי ויש לקבור אותו מחדש בכפר הרא"ה. טרם הקמת בית הקברות בכפר עם פטירתו של אחד מראשוני החברים אשר לא היה דתי סירבו בכפר הרא"ה לקבור אותו בכפר הרא"ה והוא נקבר בחדרה. אשתו של אותו חבר נפטרה מאוחר יותר והיא קבורה בכפר.

באחד מימי הקיץ בדרכן של שתיים מחברות הכפר לצרכנייה, כמובן ברגל כי לא היו הרבה מכוניות במשקים אם בכלל והסוסים עבדו בשדות. כשהגיעו החברות ליד בריכת המים הישנה נפל משמים משהוא גדול לרגליהן והן נבהלו מאוד. לתדהמתן ראו שמדובר בנשר. הנשר שכב על הדרך כשכנפיו פרוסות וללא רוח חיים. לא נראתה כל פגיעה חיצונית בנשר מוטת הכנפיים שלו הגיעה לכשני מטר. מרים ומרגלית הבינו שהדבר יוצא דופן ולקחו את הנשר לחבר בכפר הרא"ה אשר עסק בפוחלצים. החבר הנדהם, העביר את המוזיאון של אוניברסיטה העברית בירושלים, ושם נאמר לי מצויין כי מקורו מחרב לאת. בין האבנים אשר שימשו כיסוד לבניית הבתים הראשונים בכפר מצאנו חילזון ענק, מאובן, בתוך האבן. למען האמת לא ידענו אז מה הערך שלו. הוא היה בקוטר של כ 20 סנטימטר, ומובן שגילו נמדד בכמה מיליוני שנים. בני העביר את המאובן למוזיאון בעמק חפר ושם כנראה נמצא גם היום.

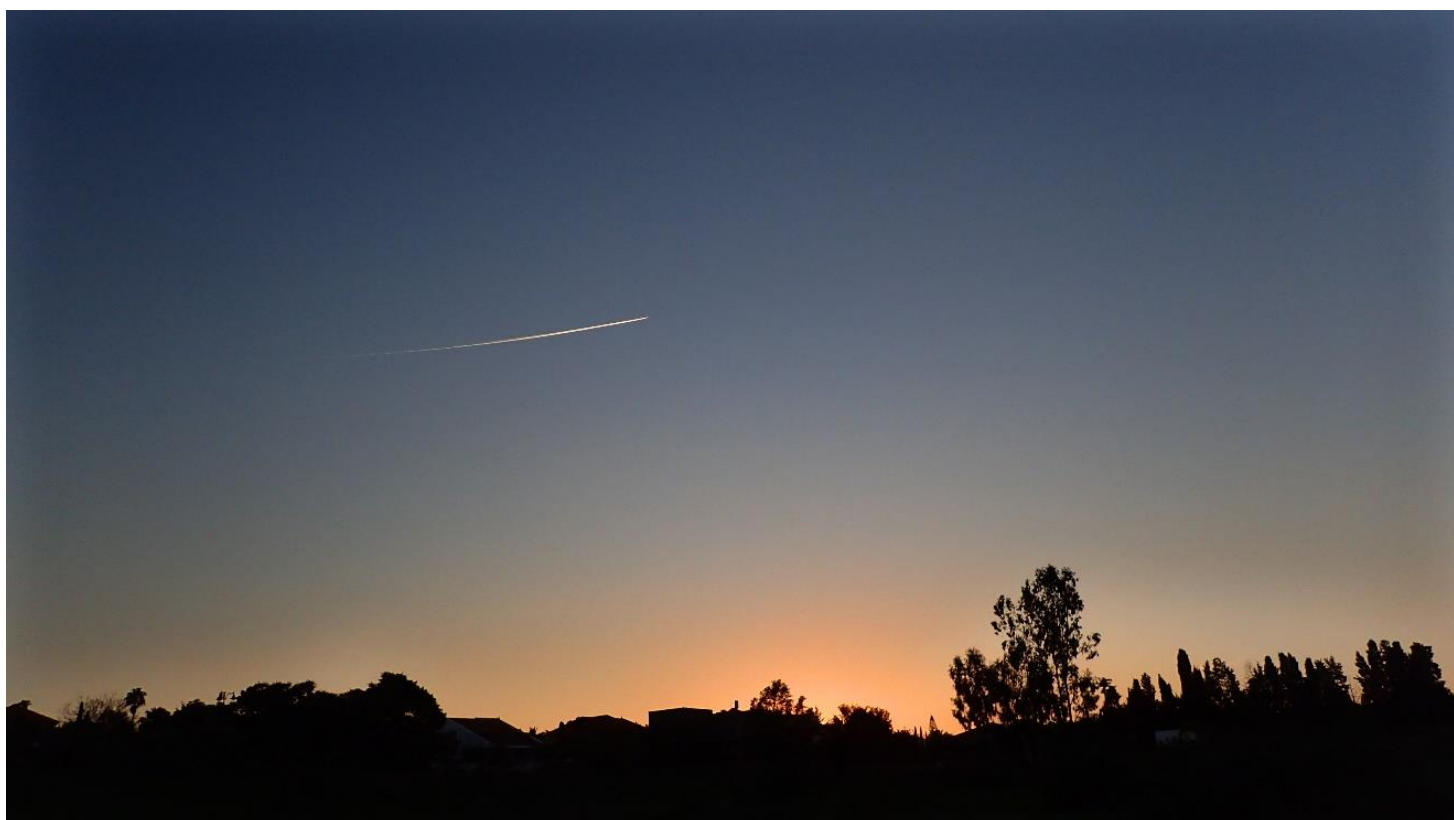
ד"ר אוסטרוייל היה דמות מיוחדת במינה וציורית שחובה עלי להזכיר. הוא היה הרופא הראשון של המרפאה. (קופת חולים קראנו לה והיא הייתה ממוקמת בכפר הרא"ה) המרפאה שירתה את שלושת הכפרים, כפר הרא"ה, חיבת ציון וחרב לאת. ד"ר אוסטרוייל. אמנם הוא לא היה דתי אבל הוא התגורר בכפר הרא"ה. הוא היה גבוה מאוד, תמיר, דיבר עברית במבטא יקי כבד. הוא היה עושה ביקורי בית ומסתובב בין הכפרים כשהוא רכוב על סוס לבן כשלג. הילדים פחדו ממנו בגלל הגודל שלו אבל ליבו היה לב טוב ורך. במהלך השנים הוא "התקדם" וקנה "גי'פ". ד"ר אוסטרוייל טיפל במסירות בכל הציבור וחילק הרבה אספירין. הקולנוע היחיד בסיבה הקרובה היה בכפר הרא"ה. בחצר מחסן התערובת. ישבנו על ארגזים של הפרי וראינו סרט על בד שהתנופף ברוח. הכניסה הייתה בתשלום של 4 אגורות. גם ד"ר אוסטרוייל היה מבקר באתר התרבות היחיד של אותם הזמנים ופעם בהפסקה פנתה אליו אישה מבוגרת וסיפרה לו על מספר כאביה. הרופא שהקשיב בסבלנות רבה אמר לה שאם היא רוצה עזרה היא חייבת להתפשט לבדיקה, (בחצר הקולנוע). כמובן שהשיחה נגמרה.

ההובלות מהכפר של התוצרת החקלאית לשווקים הייתה בעייתית. היה קשה מאוד למצוא משאית בזמן הנכון ואחרי התלבטויות פנינו לסוכנות וביקשנו הקצבה לרכישת משאית לכפר. נהג מקצועי היה לנו, חנן רובין אשר שימש כנהג הכפר שנים רבות. גאוותו של חנן הייתה אדירה. מי שראה אותו נוהג יכול לחשוב שהוא מסיע חללית לחלל.

היום קשה להבין את אותם.

אישי בשישי | איתן בן אריה

תמונות מחרב לאת

שבת שלום

